

Scénář k rozhlasové reportáži - RADOSLAV KVAPIL

Hudba

Radoslav Kvapil se narodil roku 1934 v Brně. Za svůj život proslul jako hráč na klavír a jeho nejznámější nahrávkou je klavírní dílo Antonína Dvořáka. V dětství zažil druhou světovou válku a k jeho nejsilnějším zážitkům patří vzpomínka na bombardování.

Dodnes na to vzpomínám, jak jsme se stěhovali do sklepa a nad hlavou nám lítaly bomby a velké kameny, který nám prorazily střechu.

K hudbě ho přivedla maminka a pod vedením známého pianisty a pedagoga Ludvíka Kundery se dostal až na Janáčkovu akademii múzických umění. Tam studoval hru na klavír. Už na JAMU se dostal do zahraničí a po vystudování se stal učitelem.

První zájezd do zahraničí jsem měl někdy jako posluchač JAMU, myslím, že to byli Drážďany, první zahraničí kam jsme jeli. Potom jsem jako skončil školu a okamžitě jsem šel učit.

Dneska je to konzervatoř Kroměříž, tehdy se to jmenovalo trošku jinak, takže jsem vlastně začínal kariéru jako pedagog.

Pan Kvapil se ale v zahraničí proslavil až nahráním díla Antonína Dvořáka.

Takže tehdy, to bylo v roce 67 jsem natočil první LP desku. No a o tu desku neznámého pianisty byl najednou obrovský zájem.

Pak už jezdil na koncerty po celém světě, byl například v Londýně, Paříži, Tokiu a Soulu. V roce 1968 se aktivně podílel na Pražském jaru. Dokonce uvažoval, že i s rodinou zůstane ve Švédsku, kde by mohl učit.

Přišel rok 68, já jsem byl aktivní, byl jsem prohlášen za protisocialistický živel, nesměl jsem potom hrát v televizi, trošku mě to tady omezovali všechno, no a ve Švédsku mě nabídli emigraci. Já jsem tam mohl v roce 69 emigrovat, byl jsem tam shodou okolností i s manželkou a se synem. Manželka emigrovat nechtěla, dodnes nevím, jestli to bylo dobré nebo špatné rozhodnutí, ale stalo se. Takže jsme se v tom roce 69 vrátili domů.

V Československu ale zůstal a chvíli nemohl hrát. To se ale později změnilo.

Já jsem jednou navštívil ředitele Pragokonzertu. A dal jsem mu přímou otázku. Já jsem mu řekl, „když dostanu pozvání ze zahraničí, tedy ze západu, pustíte mě?“ A on řekl, v případě že dostanete pozvání na vaše osobní jméno, tak ano.

Od té doby jezdil po světě, hrál a učil hudbu. Nic se na tom nezměnilo ani po sametové revoluci.

Dnes je panu Radoslavu Kvapilovi sice už skoro 90 let, ale pořád má velké plány.

Mě už bude 90 za pár měsíců no takže bych chtěl v tom březnu zahrát koncert ke svým devadesátinám, tak snad se mě to podaří.

Hudba